

כאשר הוא נטמא כלומר כאשר הוא רוצה להיטמא אפילו רק באבר אחד מיד הטומאה קופצת עליו ומטמאה את כל אבריו וגידיו (רמ"ק).

וְעַל דָּא, וְהָיָה מִחֲנִיף קָדוֹשׁ [קפד] ועל כך כתוב והיה מחניף קדוש.
מֵאֵי מִחֲנִיף ומה הרמז שכתוב מחניף, **אֵלֶיךָ אֵינּוֹן שְׂיִיפִי**

גִּזְפָּא אלא מחניף הם אברי הגוף שהתורה מצווה שהם יהיו קדושים בלא חטאים. ומש"כ
וְלֹא יֵרָאֶה בְּךָ עֲרוֹת דְּבָר, מֵאֵי עֲרוֹת דְּבָר מהו הרמז שכתוב
ערות דבר. **עֲרִייתָא נּוֹכְרָאָה** [קפה] **דְּהָאֵי** (ס"א דְּהוּי) **דְּבָר רְמִז, כְּמָה דְּאוֹקִימְנָא. דְּאֵי חֲכִי, וְשָׁב מֵאַחֲרֵיךָ וְדָאֵי** אלא הפסוק

בא לרמז כאן שהעוונות הם ערוה ופגם לשכינה הנקראת דבר וכמו שכבר למדנו כי אם תחטא ותפגום בשכינה אז ודאי שב מאחריך כי השכינה לא תוכל לשמור עליך כי כאשר האדם צדיק אז השכינה הולכת לפניו בכדי לשומרו אולם כאשר הוא חוטא ופוגם בשכינה אז היא תשוב מלפניו ותהיה מאחוריו (מק"מ).

וְעַל דָּא עֲרוֹת אִשְׁת אַבִּיךָ
לֹא תִגְלֶה ועל זה כתוב ערות אשת אביך לא תגלה דהיינו שלא תפגום בגלות ע"י העוונות שאז השכינה נקראת אשת אביך. **מֵאֵי טַעְמָא** ומה הסיבה לזה. **בְּגִין דְּכִתִּיב עֲרוֹת אַבִּיךָ הִיא, כְּמָה דְּאוֹקִימְנָא** אלא הוא משום

אור הרשב"י

ובאבק שעל רגליו ולא יעשנה קפנדריא ורקיקה מק"ו. ולא יראה בך ערות דבר ושב מאחריך. מלמד שהעריות מסלקות את השכינה.

[קפה] הרמ"ק לא גורס תיבת נוכראה.

[קפד] ואיתא בפסיקתא זוטרתא על מש"כ והיה מחנך קדוש. מיכן אמרו לא יקרא אדם שמע בצד משרה של כובסין ולא יכנס לבית הבורסקי ולא יכנס למרחץ וספרים ותפלין בידו. והיה מחנך קדוש. קדשהו. מיכן אמרו לא יכנס להר הבית במקלו ובאפנתו ובמנעלו

שכתוב ערות אביך היא וכמו שלמדנו שהפגם מגיע גם לז"א הנקרא אביך כי הוא נמצא עם השכינה לשומרה בהשגחה מועטת בגלות אמנם החטאים גורמים שהשגחה מועטת זו תיחלש ואז מתחזק כח החיצונים לשלוט על ישראל (רמ"ק).

תָּאנָא, עַל תְּלַת מַלְיָן מִתְעַבְבִּין יִשְׂרָאֵל בְּגָלוּתָא ואומר רשב"י שלמדנו שעל שלושה דברים מתעכבים בני ישראל בגלות. **עַל דְּעַבְדִּין קְלָנָא בְּשְׂכִינְתָא בְּגָלוּתָא** דבר ראשון על שהם גורמים קלון ובוזיון לשכינה בזמן הגלות דהיינו שע"י עוונותיהם הם נמסרים ביד האומות וסובלים בזיון ובוזיונם הוא חילול כבוד השכינה וזה גורם לאריכות הגלות. **וּמַהֲדָרֵי אַנְפִּיָּהּוּ מִן שְׂכִינְתָא** דבר שני שהם מחזירים את פניהם מהשכינה ובוועטים בעבודה כמש"כ (ירמיה ב כז) כי פנו אלי ערף ולא פנים (רמ"ק), **וְעַל דְּמִסְאָבֵי גְרַמִּיָּהּוּ קָמֵי שְׂכִינְתָא. וְכִלְהוּ אוֹקִימְנָא בְּמַתְנִיתָא דִּילָן** דבר שלישי שהם מטמאים את עצמם לפני השכינה ויש להם עזות לחטוא אפילו שהשכינה עימם בגלות ולא די להם שהשכינה התגרשה בסיבתם אלא הם מוסיפים חטא על פשע ואת כולם פירשנו בברייתא שלנו (רמ"ק).

רַבִּי אַבָּא, הָוָה אָזִיל לְקַפּוּטְקִיָּא, וְהָוָה עִמִּיהּ רַבִּי יוֹסִי רבי אבא היה הולך לקפוטקיא והיה הולך עימו רבי יוסי. **עַד דְּהוּוּ אֲזִלִּי, חָמוּ חָד בַּר נָשׁ, דְּהָוָה אֲתֵי, וְרָשִׁימָא חָד בְּאַנְפּוּי** ובעוד שהיו הולכים בדרך ראו בן אדם אחד שהיה בא כנגדם והיה רושם אחד של מכה בפניו. **אָמַר רַבִּי אַבָּא, נִסְטִי מֵהָאֵי אוֹרְחָא, דְּהָא אַנְפּוּי דְּרִין**

אִסְהִידוּ עָלֶיהָ, דְּעֵבֶר בְּעַרְיִיתָא דְאֹרְיִיתָא, בְּגִינֵי כֶּךָ
 אֶתְרָשִׁים בְּאַנְפוּי אִמְר רבי אבא שנסטה מזה הדרך כי פניו של זה מעידים עליו
 שהוא עבר על עבירה של עוון עריות שבתורה ומשום כך נרשם הרושם הזה בפניו. אָמַר
 לִיה רַבִּי יוֹסִי, אִי הָאִי רְשִׁימָא הָוָה לִיה פֶּד הָוָה יִנּוּקָא,
 מֵאִי עַרְיִיתָא אֲשַׁתְּכַח בֵּיה אִמְר לו רבי יוסי שאם זה הרושם של המכה
 היה לו עוד שהוא היה תינוק איזה עוון עריות נמצא בו. אָמַר לִיה, אָנָּא
 חֲמִינָא בְּאַנְפוּי, דְאִסְהִידוּ בְּעַרְיִיתָא דְאֹרְיִיתָא אִמְר לו רבי
 אבא שגם לולי המכה אני רואה בפניו ע"י חכמת הפרצוף שהם מעידים בו שהוא עבר על
 עוון עריות שבתורה.

קָרָא לִיה רַבִּי אַבָּא, אָמַר לִיה אִימָא מְלָה, הָאִי
 רְשִׁימָא דְאַנְפָּךְ, מַה הוּא קָרָא רבי אבא לאותו האדם ואמר לו
 אמור לי איזה דבר, שזה הרושם שבפניך מהו וכיצד הוא קרה לך. אָמַר לוֹן,
 בְּמַטּוֹתָא מְנַיִכוּ, לָא תַעֲנִישׁוּ יִתִּיר לְהָהוּא בַר נָשׁ, דְּהָא
 חוֹבוּי קָא גְרָמוּ לִיה אִמְר להם בבקשה מכם לא תענישו יותר לאותו האדם
 כי עוונותיו כבר גרמו לו שיקבל את עונשו. אָמַר רַבִּי אַבָּא מַהוּ אִמְר לו רבי
 אבא מהו העוון שגרם לך לזה המכה. אָמַר לִיה, יוֹמָא חָד הוּינָא אָזִיל
 בְּאַרְחָא אָנִי וְאַחַתִּי, שְׂרִינָא בְּחָד אוֹשְׁפִיזָא, וְרוּינָא
 חֲמָרָא, וְכָל הָהוּא לִילִיָא אֶחֱדִינָא בְּאַחַתִּי אִמְר לו אותו האדם
 שיום אחד הייתי הולך בדרך אני ואחותי ואז חנינו באכסניא אחת ושתינו יין והשתכרנו וכל
 אותו הלילה אחותי ושכבתי עם אחותי. בְּעַפְרָא קְמָנָא, וְאוֹשְׁפִיזָאִי
 הַלִּימוּד הַיּוֹמִי

קָטַט בְּחֵד וּגְבָרָא, עָיִלְנָא בִּינֵייהוּ, וְקָטְרוּ לִי דָא מִהָאֵי
 גִּיסָא, וְדָא מִהָאֵי גִיסָא וּבִבְקָר שְׁקַמְתִּי רֵאִיתִי שְׁבַעֵל הַאֲבַסְנִיא הַתְּקוּטֵט עִם
 אָדָם אַחַד וְאִזּוּ נִכְנַסְתִּי בִּינֵיהֶם בְּכַדִּי לְהַפְרִידֵם זֶה מִזֶּה וְאִזּוּ הֵם קָשְׁרוּ אוֹתִי זֶה מִצַּד זֶה וְזֶה
 מִצַּד זֶה וְהוֹכּוּ אוֹתִי, וְרָשִׁימָא דָּא הָוָה עָיִל לְבִי מוֹחָא,
 וְאַשְׁתְּזַבְנָא עַל יְדֵא דְחָד אֲסִיָּא דְאִית בְּגִוּוֹן וְרוּשֵׁם הַמְכָּה
 שְׁהִיכּוּנִי נִכְנַס עַד לַמְּקוֹם הַמַּחַם וְהִיִּיתִי קְרוֹב לַמִּיתָה עַד שְׁנִיצְלַתִּי מִמִּיתָה ע"י רופא אַחַד שְׁהִיָּה

בתוכנו.

אָמַר לֵיהּ, מָאן הוּא אֲסִיָּא שְׁאֵל אוֹתוֹ רַבִּי אַבָּא מִיהוּ אוֹתוֹ רופא.
 אָמַר לֵיהּ, רַבִּי שְׁמֵלָאֵי הוּא אָמַר לוֹ רַבִּי שְׁמֵלָאֵי הוּא. אָמַר
 לֵיהּ מָאֵי אֲסוּוֹתָא יָהֵב לָךְ אָמַר לוֹ אִיזוּה רַפּוּאָה נִתֵּן לָךְ. אָמַר לֵיהּ
 אֲסוּוֹתָא דְנַפְשָׁא. וּמַה־הוּא יוֹמָא אַהֲדַרְנָא בְּתַשׁוּבָה אָמַר
 לוֹ רַפּוּאָת הַנַּפֶּשׁ דְּהֵיִינוּ שְׁהוּא נִתֵּן לִי דֶרֶךְ אִיךְ לְחַזּוֹר בְּתַשׁוּבָה שְׁעִי"כ אֲנִי אֲצַא מִכְּלַל סַכְנָה
 וּמֵאוֹתוֹ יוֹם חוֹרְתִי בְּתַשׁוּבָה שְׁלִימָה. וּבְכָל יוֹמָא חֲזִינָא אַנְפָּאֵי בְּחָד
 חִיזוּ, וּבְכִינָא קָמִי קְדָשָׁא בְּרִידָה הוּא, דְּהוּא רַבּוּן עַלְמִין
 עַל הַהוּא חוֹבָה. וּמֵאִינּוֹן דְּמַעִין אֲסַחִינָא אַנְפָּאֵי וּבְכָל יוֹם
 אֲנִי מִסְתַּכַּל בְּמַרְאָה אַחַת לְבִדּוֹק אִם עֵבֶר אוֹתוֹ הַרוּשֵׁם מִפְּנֵי וְאֲנִי בּוֹכָה לְפָנֵי הַקַּב"ה שְׁהוּא
 רִבּוּן הָעוֹלָמִים וּבִידּוֹ לְקַבֵּל אֶת תַּשׁוּבַתִּי עַל אוֹתוֹ הָעוּוֹן שְׁלִי וּמֵאלוֹ הַדְּמַעוֹת אֲנִי רוֹחֵץ אֶת
 פָּנָי. אָמַר רַבִּי אַבָּא, אֵי לָאוּ דְאַתְּמַנַּע מִנָּךְ תַּשׁוּבָה,
 אַעֲבִרְנָא מֵאַנְפְּךָ הַהוּא רָשִׁימָא. אָבֵל קָרִינָא עָלֶיךָ אָמַר
 לוֹ רַבִּי אַבָּא אִם לֹא שְׁהִיִּיתִי חוֹשֵׁשׁ שְׁיוֹתֵר לֹא תַעֲסוֹק בְּתַשׁוּבָה הִיִּיתִי מַעֲבִיר אֶת הַרוּשֵׁם הַזֶּה

הלימוד היומיומי